

Вітер обскрібує спини гір.
Вітер забиває віддих.
Вітер нас, зблідлих,
Оскелює — хижий звір.
Вітер осклянив будинки.
Вітер серце проймив.
Вітер станув навшпиньки
І нас забив.
Вітре, замкнув мені дух ти!
Обкрижанив ограду.
Розсипав між нами зраду...
Вітер окайданив бухту...

20. XII. 1916. Владивосток

[З книги «Пісня про кохання».](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії», 1990](#).